

Ujházy Mariann

Burokban született

Szűcs Attila: *Buborékvilág*

x732:061

acb Galéria, Budapest
2006. december 1 – 2007. január 12.

2000-ben egy Liszt Ferenc téri galériában találkoztam először SZŰCS ATTILA képeivel. Bevallom, hogy igencsak megfogtak azok az alkotások, ezért kíváncsian indultam a Király utcába, hogy megnézzem friss munkáit. Első pillantásra láttam, hogy a festő nem tért el sajátos, sfumatos technikájától és képépítkezése is hasonló, mint korábban. Új képeit nézve, azok újra és újra Mézgaék kapcsolatát juttatták eszembe MZ/X -el, ami: „Titkos is és misztikus, kicsit utópisztikus.” Álltam a vásznak előtt és azon gondolkodtam, mi miatt egyéni egy Szűcs-kép, mitől vonz egy-egy alkotás? Miként értelmezhető *Buborékvilág*, hogyan közelíthetünk egy olyan téma felé, amely introvertáltan csukódik be önmaga körül? A minimál megfogalmazás nem bonyolít. A sokszor régi fotók alapján készült kompozíciók nem sarkallnak bonyolult filozofálgatásra, önmagukért vannak jelen. Szűcs Attila nem enged be ebbe a zárt térbe, csupán külső megfigyelőként lehetünk jelen. A téma azonban felkelti a figyelmet. Sejtelmes és titokzatos realizmussal valósítja meg légvárszerű elképzeléseit. Ez a kis képzavar koncentráció a szabályos foltokban. Kicsit sem érezzük, hogy a mondanivaló részesei lennénk, azonban egyszerre van békebeli retro hangulatunk és ugyanakkor – a manapság oly divatos és sokszor emlegetett –, elmagányosodás ürességét is észleljük. A kép a képben megfogalmazás úgy hat, mintha valamilyen járművön utaznánk. Egy unalmas, hosszú úton ülünk a – jó esetben meleg – térben. Az üvegen páraablakot törölünk magunknak és várjuk, hogy levetségünket egy figyelemfelkeltő, érdekes pillanatkép megszüntesse. Egy átlagos utazás során azonban hasonló élményeket ne várjunk. Autót marcangoló oroszlanokat valószínűleg nem fogunk megpillantani az út mentén (*Lions eating a car*) és jó esetben egy atomkísérlet villanását bámuló, védőszemüveggel és távcsővel felszerelt kis csapat sem fog az utunkba kerülni. (*Viewers of a nuclear experiment*). Egy másik csoportot ábrázoló, nyomasztó hangulatú képen tanár nénit látunk tanítványaival, kint a zöldben (*Excursion*). Valamit körbeállnak. Netán találtak valami érdekeset a fű közt, vagy kegyeletüket róják le egy sírgödör előtt, túrázás közben? Kérdésünkre nem kapunk választ, nyitott marad ez is úgy, mint a „lebegő” rózsalugasban háttal álló férfiak kiléte, akik láthatóan tudomást sem vesznek rólunk (*Figures in a rose garden*). Különböző képelemek egymás mellett. A rózsalugas akár játszótér vagy tengerpart is lehetne, az ácsorgó alakok helyén akár egy sugárhajtású repülőgép is kettészélhetné az eget. Ezek a részletek egymás mellett nyernek új értelmet, hatnak egymásra, vagy sem. Egységük alkotja Szűcs Attila képi világát. Egy másik képen piros buborékban álló kislány, baljós előjellel, büntudattal szegi le fejét (*Girl in red*). Nem mer a szemünkbe nézni, vajon miért? Egy lépcső alján ácsorog a tétova kis vanitas szimbólum. Valamit nagyon titkol.

Tisztára, mintha egy krimiből csöppent volna képre. Láttán a kép sarkába kívánczik egy korhatárt jelező buborék. A kiállításon szereplő portrék esetében is érvényesül a buborékhatás. Egyszer a fej körül örvénylő, expresszív vonalak zárják körbe az arcot, máskor a fej a buborék maga, ami a hangsúlyt önmaga reflexiójával erősíti. Portréi egyszer szín-azonosan, máskor additív színpárjukban tükröződnek. A narratív buborékmotívumok ismétlésével is fokozható a hatás, ezzel a tűzoltó hősiessége egyszeriben a négyzetre emelkedik. Azonban arról, hogy mennyire kellemes ebben a zárt térben létezni, talán az asztalt tartó férfi tudna mesélni. Szemmel láthatóan unja a bezártságot, szabadulását az asztal lábaitól reméli. Számára nem ideális a *Buborékvilág*. Korlátok közé szorít, nem ad menekülési útvonalat, ezért feszültséget teremt. Valahol megértem őt, hiszen én sem szeretnék ennek a bezárt világnak a részese lenni. Megrémiszt ez a misztikus realizmus, ellenkezem, hiszen minden ajtót zárva találok. Azonban mégis valami furcsa kíváncsiság fog el, mégis szeretném megismerni ezt a dimenziót. Lehet, hogy Szűcs véleménye, látásmódja érdekel, vagy a készítés, hogy rájövök, miért pont úgy. Talán ő is érzi félelmünket és ezért is rekeszt kívül minket, megtartja magának az izgalmat.

Szűcs Attila
Hyena with bubbles, 2006, olaj, vászon, 200,5x140,5 cm